

Κάποτε στα βάθη του Ατλαντικού Ωκεανού, υπήρχε για πολύ καιρό, περίπου 20 χρόνια, ένα μεγάλο πολεμικό υποβρύχιο που το όνομα του ήταν «Ναυτίλος» και ο πλοίαρχος του λεγόταν Νέμο.

Ο πλοίαρχος Νέμο μαζί με το πλήρωμά του και φυσικά το υποβρύχιο τους, είχαν εξημερώσει κάποιους μίση στον βυθό, που τους είχαν μείνει αζήτητα. Όλα αυτά μετά το τέλος του πολέμου, αφού ο «Ναυτίλος» ήταν το μοναδικό υποβρύχιο που είχε σωθεί από τις καταστροφές του πολέμου.

Ο Νέμο και οι σύντροφοί του συνέχισαν να αε-βάζουν τον «Ναυτίλο» λίγο έξω από την επιφάνεια της Θάλασσας, προκειμένου να βρίσκουν και να εξασφαλίζουν την τροφή τους, κάθε δεύτερη μέρα.

Είνα πρωί ζυγώνοντας ο Νέμο κοιτάζε μέσα από τον φακό του υποβρυχίου και πρόσζε ότι δεν υπήρχε κανένα θαλάσσιο ζώο, όπου και να κοιτάζε.

Αποφάσισε να ξεκινήσει με προαρισμό ένα πιο μακρύ σημείο του βυθού για να μπορέσει να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί.

Αυσιώς η εικόνα ήταν απογοητευτική. Παντού υπήρχαν νεκρά θαλάσσια ζώα φάρια μεγάλα και μικρά.

Ο πλοίαρχος Νέμο καταλαβε ότι κάτι σοβαρό έχει συμβεί και ότι έπρεπε εκείνη η ώρα που θα έφτανε

ν'αποχωρησθεί εκτός από το πλήρωμά του και το αγελημένο του υποβρύχιο τον «Ναυτίλο».

Έτσι ξεκίνησε την πορεία του προς την στεριά. Εκεί συνάντησε μια ομάδα νησιωτών, που τον πληροφορήσαν ότι υπήρχε μια μεγάλη μόλυνση στο θαλάσσιο περιβάλλον σ'εκείνη την περιοχή, που έφερε αυτό το αποτέλεσμα.

Ο πλοίαρχος Νέμο αποχαρτίσσε με μεγάλο πένιο όταν -ένας τους συντρόφους του και πήρε διαβεβαίωση από την ακτοφυλακή ότι ο αγελημένος του σύντροφος για εόσα χρόνια, ο «Ναυτίλος», θα ήταν ασφαλής, αφού θα το μεταφέρανε σε κάποιο μέρος όπου πάνε όλα τα πολεμικά πλοία.

Έτσι πέρασαν τα χρόνια ώπου κάποια μέρα ο πλοίαρχος Νέμο αποφάσισε να επισκεφτεί το πολεμικό μουσείο, όπου έμαθε ότι βρισκόταν ο «Ναυτίλος».

Πραγματικά μέσα σε εόσα πλοία ήταν το μοναδικό υποβρύχιο. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Ήταν ο «Ναυτίλος», ο δούλος του «Ναυτίλος».